

Arrest

nr. 225 119 van 22 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore bij
advocaat Pierre ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie
2. de Gemeente HOLSBEEK, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de stilzwijgende beslissing van 14 augustus 2019 om haar vraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet in overweging te nemen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Katrien DESIMPELAERE, die loco advocaat Pierre ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Brecht HEIRMAN, die loco advocaat Carmenta DECORDIER en advocaat Tine BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 februari 2007 vraagt de verzoekende partij een visum kort verblijf (type C) aan, met het oog op familiebezoek. Op 13 maart 2007 wordt deze aanvraag geweigerd.

1.2 Op 2 september 2009 vraagt de verzoekende partij opnieuw een visum kort verblijf (type C) aan, met het oog op familiebezoek. Ook deze aanvraag wordt geweigerd.

1.3 Op 14 juni 2016 wordt aan de verzoekende partij een visum type C voor één binnenkomst en voor 30 dagen toegekend, geldig van 1 juli 2016 tot 15 augustus 2016. Op 2 juli 2016 komt zij via Frankrijk het Schengengrondgebied binnen.

1.4 Op 16 mei 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus H. A.. Op 14 november 2018 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5 Op 20 februari 2019 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, andermaal als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus H. A.. Op 23 mei 2019 wordt ook deze aanvraag geweigerd, dit keer door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die op 3 juni 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

1.6 Op 3 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster wordt vastgehouden in het gesloten centrum te Holsbeek.

1.7 Bij arrest 222 929 van 20 juni 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die werd ingediend tegen deze beslissing.

1.8 Op 6 augustus 2019 richt verzoeksters advocaat het volgende schrijven aan de gemeente Holsbeek:

“Ik schrijf u aan in mijn hoedanigheid van raadsman van Mevrouw F.A., van Marokkaanse nationaliteit geboren op [...], thans opgesloten in het gesloten centrum te Holsbeek.

Mevrouw wenst hierbij een nieuwe aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2°, van de wet van 15.12.1980 in te dienen.

Dit artikel luidt:

[...]

Mevrouw F.A. is de zus ten laste van Mevrouw H.A., van Nederlandse nationaliteit, geboren in 1971, verblijvende te Antwerpen.

Een eerste aanvraag werd met bijlage 20 van 14.11.2018 afgesloten. Die beslissing luidde als volgt:

[...]

Een tweede aanvraag werd op 20.2.2019 ingediend. Op 23.5.2019 werd een nieuwe bijlage 20 genomen. Die beslissing luidt als volgt:

[...]

Mevrouw A. legt opnieuw een volledig dossier neer, waaruit blijkt dat ze effectief ten laste van haar Nederlandse zus is:

[...]

De originelen van al deze documenten, die zich thans in mijn bezit bevinden, kunnen op eerste verzoek onmiddellijk voorgelegd worden.

In bijlage treft u tevens het originele ondertekende mandaat om onderhavige aanvraag in haar naam in te dienen (stuk 17) en de originele ondertekende bijlage 19ter (stuk 18).

Ik dank u huidig schrijven en diens bijlagen aan de dienst vreemdelingenzaken te willen overmaken. “

1.9 In een begeleidend schrijven gaf verzoeksters raadsman daarbij de volgende toelichting:

“In artikel 58 van het Koninklijk Besluit van 8.10.1981 wordt bepaald dat alle bepalingen met betrekking tot het indienen van aanvragen op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 tevens van toepassing zijn op aanvragen ingediend op basis van artikel 47/1 van diezelfde wet.

Na contact opgenomen te hebben met uw dienst, werden wij uitgenodigd om de aanvraag per mail of aangetekend schrijven door te sturen (zie mail in bijlage).

U treft de begeleidende brief en alle stavingstukken in bijlage. Aangezien wij geen afspraak konden maken om de aanvraag in te dienen wordt een kopie van alle documenten opgestuurd. Echter, de originelen van deze stukken kunnen op het eerste verzoek voorgelegd worden.

In bijlage treft u tevens een originele bijlage 19ter die ondertekend werd door Mevrouw A, daar zij zich niet in persoon tot uw dienst kan wenden.

Ik dank u bij voorbaat om haar verblijf in u< gemeente, op het adres, De Vunt 19, 3220 Holsbeek vast te stellen en de aanvraag en alle documenten in bijlage vervolgens over te sturen naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ik dank u tevens bij voorbaat om mij hiervan te informeren, zodat Mevrouw A. in het bezit kan gesteld worden van haar bijlage 19ter en het attest van immatriculatie.”

1.10 Op 14 augustus 2019 mailt de gemeente Holsbeek aan verzoeksters advocaat:

“Geachte,

Indien het dossier dringend is, verzoek ik u zo snel mogelijk met Dienst Vreemdelingenzaken contact op te nemen.

Het dossier is op 7 augustus 2019 naar Dienst Vreemdelingenzaken doorgestuurd.

Zoals reeds vermeld is er een afspraak tss de gemeente Holsbeek en Dienst Vreemdelingenzaken dat wij de ontvangen dossiers integraal naar DVZ doorsturen. Gemeente Holsbeek behandelt deze dossiers niet en voor vragen ivm de status van het dossier gelieve je te wenden tot Dienst Vreemdelingenzaken”.

In dit schrijven ziet verzoekster een impliciete weigering om haar aanvraag in overweging te nemen. De huidige vordering is gericht tegen deze impliciete weigeringsbeslissing.

2 Ontvankelijkheid

2.1 De eerste verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op omdat het niet zou gaan om een aanvechtbare administratieve rechtshandeling. Verzoekster gaat er bij haar aanvraag van uit dat zij gedomicilieerd zou zijn in het gesloten centrum te Holsbeek, hetgeen volgens de verwerende partij niet mogelijk is. Zij kon vanuit dit “domicilie” dan ook niet op wettige wijze een aanvraag van een verblijfskaart indienen. Het uitblijven van een beslissing met betrekking tot die aanvraag kan volgens verweerster dan ook niet worden beschouwd als een beslissing die een invloed heeft op verzoeksters rechtspositie. Ook de correspondentie die tussen de partijen werd gevoerd, kan niet worden beschouwd als een administratieve rechtshandeling.

2.2 De Raad merkt op dat nu, zoals verder zal blijken, niet is voldaan aan de grondvoorwaarden tot schorsing, het in het stadium van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet noodzakelijk is om de exceptie te beantwoorden.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.1.1. Verzoekster voert met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in eerste instantie aan dat de bestreden weigeringsbeslissing tot gevolg heeft dat haar geen attest van immatriculatie wordt afgeleverd, waardoor zij nog steeds van haar vrijheid wordt beroofd.

De Raad merkt evenwel op dat de vrijheidsberoving niet het gevolg is van de thans bestreden beslissing, maar van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 6 juni 2019 (bijlage 13septies).

Verzoekster diende tegen dit bevel een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering werd verworpen met het arrest 222 929 van 20 juni 2019, na een bespreking van de

aangevoerde middelen. Verzoeksters vasthouding werd op 8 juli 2019 verlengd, nadat zij weigerde te vertrekken met de voorziene vlucht.

Hoewel verzoekster terecht opmerkt dat een eventuele afgifte van een attest van immatriculatie tot gevolg zou hebben dat verzoekster terug in vrijheid wordt gesteld, is de vrijheidsberoving niet het gevolg van de thans bestreden weigeringsbeslissing. Het aangevoerde nadeel, de vrijheidsberoving (en ook de verwijdering van het grondgebied), vloeit niet voort uit de niet-afgifte van een attest van immatriculatie, maar van een eerdere, uitvoerbare beslissing. Er is dan ook geen rechtstreeks oorzakelijk verband tussen het aangevoerde nadeel en de thans bestreden weigeringsbeslissing.

3.1.2. Daarnaast voert verzoekster aan dat zij als familielid van een Unieburger onder het toepassingsgebied valt van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (verder: de Burgerschapsrichtlijn). Zij meent dat de bestreden beslissing haar verhindert om de rechten te doen gelden die ze aan artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn ontleent.

Artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster reeds twee maal een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende. Beide aanvragen werden door de verwerende partij geweigerd. Verzoekster heeft ook op ontvankelijke wijze een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 juni 2019. Deze vordering werd met het arrest 222 929 van 20 juni 2019 verworpen na een bespreking van de aangevoerde middelen. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat het haar door de verwerende partij “onmogelijk” werd gemaakt haar rechten in het kader van de Burgerschapsrichtlijn uit te oefenen, noch dat zij niet zou hebben beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Daarnaast merkt de Raad op dat de Uniewetgever “een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 19)

“Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie)

Verzoeksters recht op verblijf als zus van een Unieburger wordt aldus geregisseerd door de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de vreemdelingenwet. Uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, blijkt niet dat dit het geval is voor beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie. Derhalve blijkt noch uit de Burgerschapsrichtlijn, noch uit de desbetreffende bepalingen in de vreemdelingenwet, dat de “andere” familieleden, dezelfde procedurele waarborgen moeten genieten als deze die gelden voor de familieleden van de burger van de Unie.

Het feit dat aan verzoekster zou zijn geweigerd om gevolg te geven aan haar aanvraag, leidt er dan ook niet toe dat zij recht zou hebben op een van rechtswege schorsend beroep. Verzoekster dient aldus nog steeds het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk te maken. Waar verzoekster ter terechtzitting in dit verband verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 in zaak C-459/99 (HvJ 25 juli 2002, C-459-99, BRAX), heeft dit arrest betrekking op de rechten van een echtgenoot van een Unieburger. Zoals hierboven aangehaald, verschilt verzoeksters rechtspositie als “ander” familielid overeenkomstig artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn van die van de familieleden bedoeld in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar bepaalde rechten die zij ontleent aan artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn werden onzegd.

Wat betreft de thans bestreden impliciete weigeringsbeslissing, blijkt nergens uit waarom verzoekster niet via haar advocaat een beroep tot nietigverklaring vanuit het land van herkomst kan verderzetten. Evenmin toont zij aan waarom zij de vraag tot gezinshereniging niet op nuttige wijze kan indienen via een visumaanvraag in het land van herkomst conform artikel 5 van de Burgerschapsrichtlijn. Het aangevoerde nadeel, dat verzoekster wordt gehinderd in de uitoefening van de rechten die ze zou ontleen aan de Burgerschapsrichtlijn is niet “moeilijk te herstellen”.

3.2 Verzoekster toont het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aan.

4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet dan ook niet worden ingegaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. VERHAERT